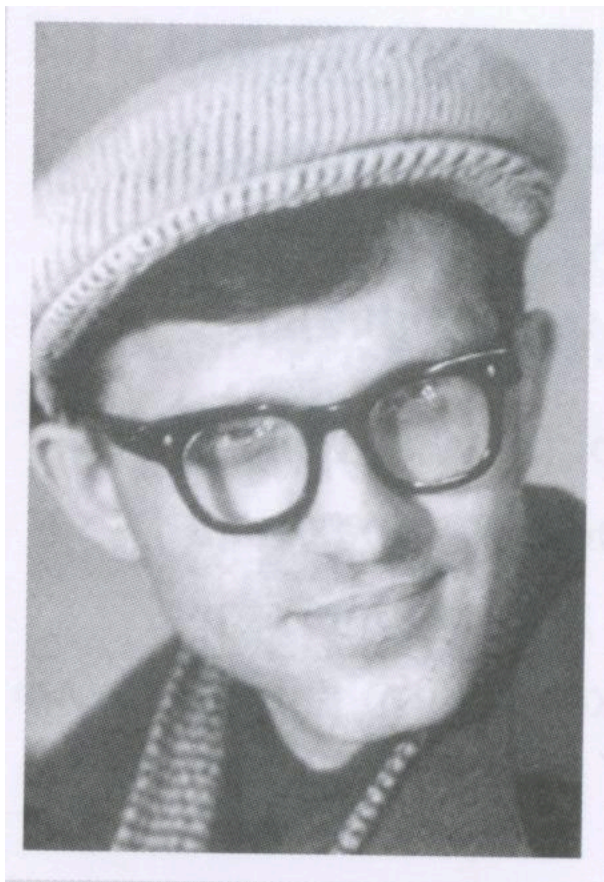

Бахута Анатолій Павлович

(1939-1990)

Народився 2 січня 1939 року в Києві у родині працівників річкового флоту. Його дитячі роки пройшли у селі Калуга на Миколаївщині та в Новій Каховці, куди у 1952 році переїхали батьки.

Закінчивши десятирічку, працював на будівництві Дніпродзержинської ГЕС та спорудженні Новокриворізького збагачувального комбінату. Потім була служба в армії, а після демобілізації робота на виробництві. Контролер, вантажник, майстер на Новокаховському електромашзаводі, з 1970 р. кореспондент міської газети "Нова Каховка", відповідальний секретар каховської газети "Зоря комунізму". В останні роки знову працював кореспондентом газети "Нова Каховка".

Початок творчості припадає на 50-ті роки.

Справжнє визнання прийшло до поета вже після смерті. Великі добірки віршів увійшли у колективні збірки „Яблуневый цвет”, «Передчуття» та „Красуне Вічність”.

АНАТОЛІЙ БАХУТА - ПОЕТ

Анатолій Бахута

Жалкування

Чи забуваю я у вербах,
Чи забуваю у снігах,
Чи розтанує у квітах мрія —
Не в політ осях, не в політ шнурів.

А осях у мні, що в ліній зручній
А, розгортаючись об мотуз,
Загину зовсім невідомий
І невдома не скажу.

А осях, а осях, що на планеті
За все відірваний нам втік —
Ми сучасно говоримо як мови
І не говоримо теж.

1989 рік
Гірка Катковна

Рабів ніде людьми не звали.

В усіх краях, в усі літа

Рабів за безцінь купували

Та й продавали за п'ятак.

Не згодні з долею своєю,

Розумні й дужі, як боги, -

Раби від злості – гризли землю,

А треба б гризти ланцюги...

Патріотична сповідь

Я народився з іменем твоїм.
Люблю твої віки і дні, і ночі.
Ні перед ким цього я не таїв.
Надалі теж приховувать не хочу.

Люблю і знаю мову лиш твою,
Лише твої степи, ліси і небо.
Лише з тобою жив би я в раю
І в пекло теж пішов би лиш для тебе.

Навколо мене сотні є держав,
Де в розкошах і люди, і природа.
Та жодну з них я б матір'ю не звав,
Як і мене не звала б сином кожна.

Ніде мені не наздогнать мету,
Ніде такого не зростити хліба.
Я можу бути щедрим тільки тут.
І тільки тут землянам я потрібен.

Колись мене за отакі слова
Садити в тюрми, гнали у сибіри,
І не одна бездумна голова
Дивилася на мене лютим звіром.

А на любов мою злі язики
З верхіть коронних і сліпого низу
Чіпляли бузувірські ярлики
Розкольників і націоналізму.

Не дивно, що від розпачу я блід,
Адже тупими куцими умами
Любить мене примушували світ,
З якого ти викреслювалась, мамо.

Такого світу я не полюблю.
Лише зненавидіти справді можу.
Все, що принижує любов мою,
Я об'являю диким і ворожим.

Бо хай світи ідеями кишать,
Бо хай планета стала б золотою –
Без України вигорить душа.
Без України буду сиротою.

До Славутича

Дніпро! Земний потік небес!
Блакитні очі України.
Недаром славлено тебе
Незлыми предками моїми.

І лицарі, і сівачі
Твоєю синьою водою
Хрестили душі і мечі
І окропляли вільну волю.

О стрічко слави голуба!
За древні і сучасні битви,
Дніпро Славутич, та хіба
Тебе я зміг би не любити?

Дорого радостей і бід!
І нелегка ти, і нерівна.
Тобою йшла Вкраїна в світ,
І світ ходив на Україну.

Козацька вольнице свята!
Ти й нині пахнеш їхнім духом.
Той дух і досі ще вита
І над ракетою, й над плугом.

Він і в мені, той рідний дух,
Одвічний, праведний і ніжний.
Та я без нього пропаду,
Як без повітря і без їжі!

Я змалку дихав ним і жив,
Ходив у мрію і у люди.
Неукраїнцям і чужим
Цього ніколи не збагнути.

О, як же розумію я
Усіх, що моляться на тебе,
Стихіє гордая моя,
В гранітнім обладунку гребель!

Дніпро! Земний потік небес!
Блакитні очі України.

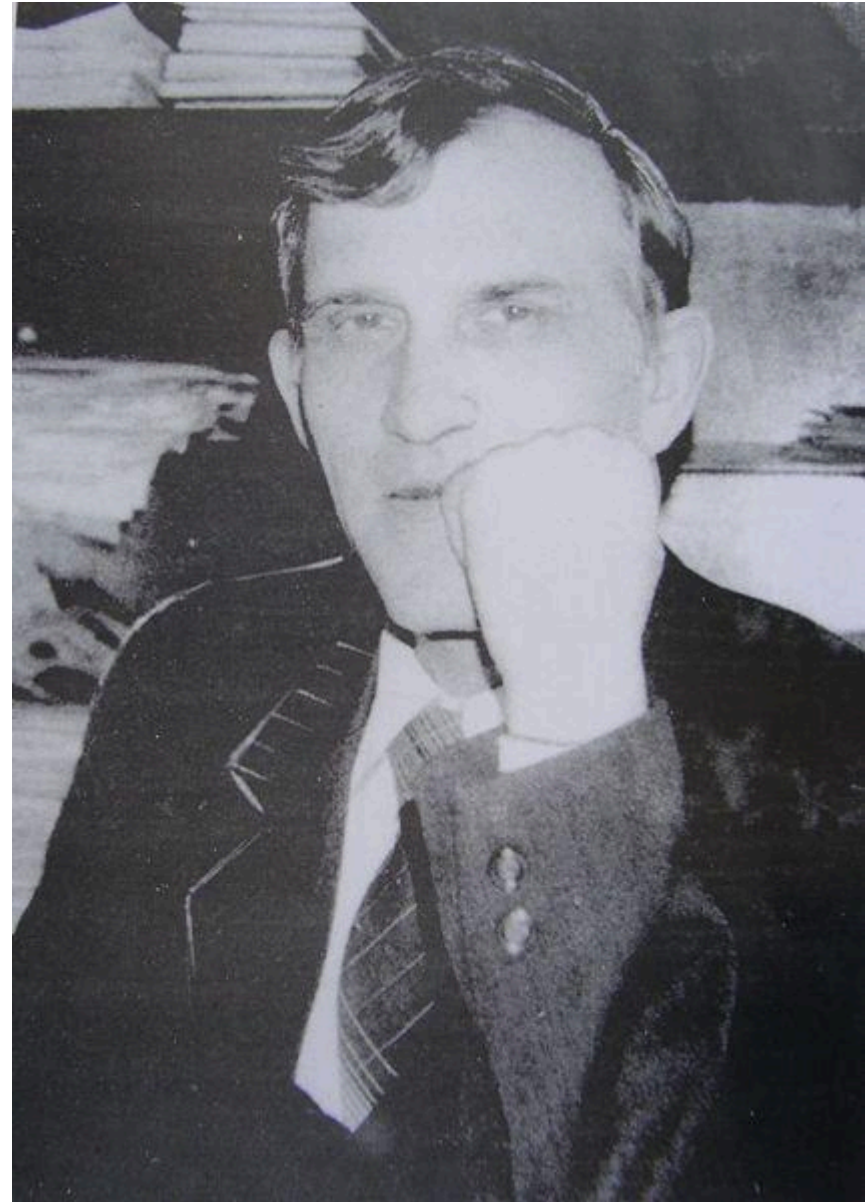
Недаром славлено тебе
Незлыми предками моїми.

Дещо про смаки

Осли поцупили планету.
Ах, як раділи, боже мій:
"Ми зайве знищимо доценту!
кругом насієм тільки мрій!"

Осли були не задаваки.
Не стрівши опору ніде,
Вони планету всю до цятки
Переорали в той же день.
Орали дружно і з любов'ю.
Зробили й справді, що змогли.
І все засіяли травою,
Усе – травою...

От осли!

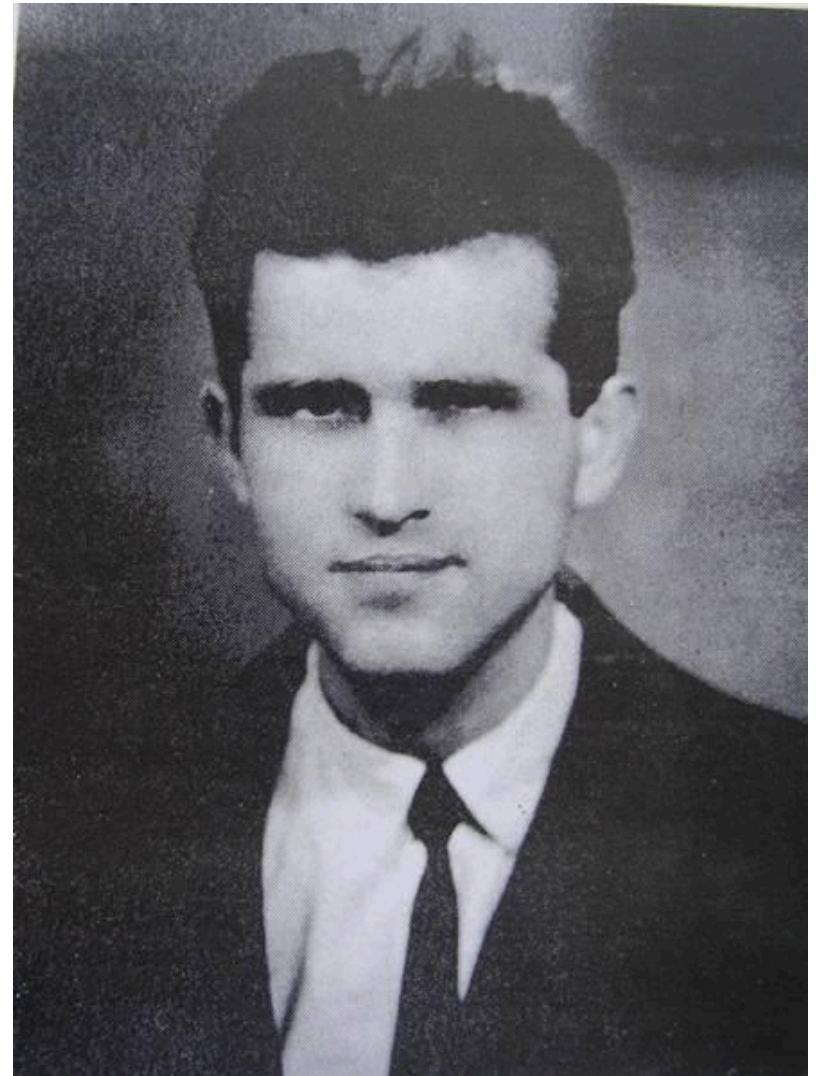

**Здавався світ мені маленькім,
Здавався світ мені простим.
Здавався світ мені слабеньким
І протилежно не таким.**

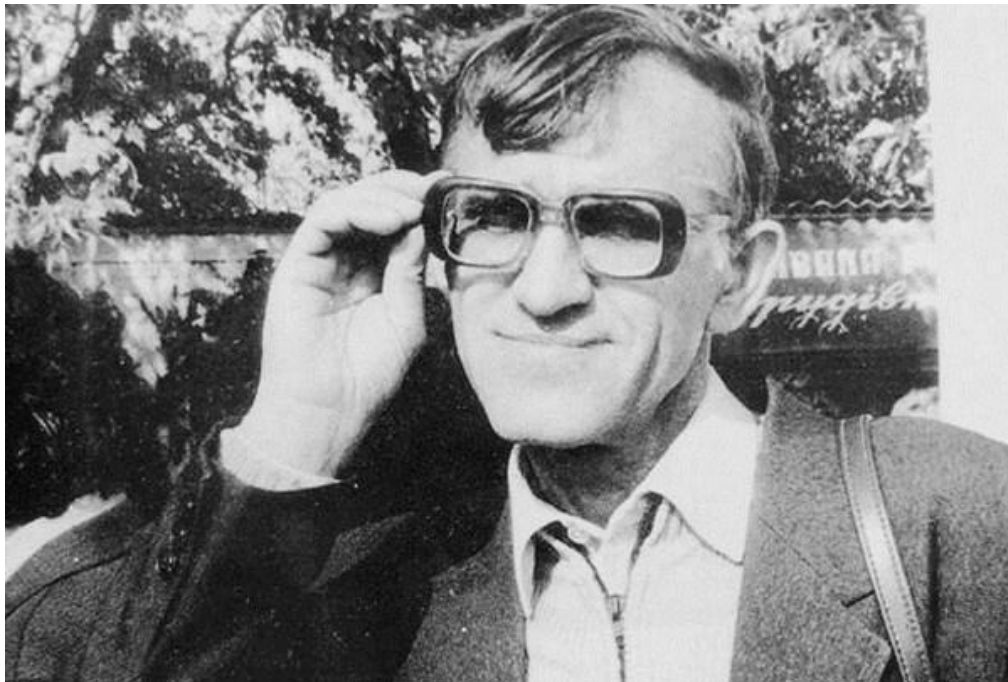

**Але це все було недовго.
Тепер збиваюсь я із ніг,
Щоб те, подумане про нього,
Про мене він сказати не зміг.**

**Ми всі потроху винні,
що, вручаючи президентові владу, —
соромимося чи забуваємо
зробити йому і його міністрам
щеплення проти сказу.
А потім самі ж дивуємося:
"Звідки в них
такі звірячі звички?
Звідки в них, з виду нормальних,
таке непохитне бажання
покусати конституцію,
з'їсти наші права,
порізати якусь країну,
розстріляти якийсь народ?"**

**У царстві розуму людського
Нема негаснучих віків,
Немає вічного ні Бога,
Ані дверей, ані замків.**

**Нема нехитаних законів
І неоплакуваних свят.
Немає меж, нема кордонів.
... А прикордонники —
стоять.**

Вікно

**Мчаться коні.
Табуном.
Зовсім поруч.
Під вікном.
Кожен коничок такий,
Що й Чумацький Шлях — вузький.
Коні — справжні.
Коні — ті.
З-під копит — лиш пил світів.
Коні мчать, і мчать, і мчать —
Як у м'язи вдітий час.
Так немислимо летять —
Ніби пісня про життя.**

**А між нами так давно —
Це не вибите вікно.**

**Не тільки гордо, а й охоче
Багато хто із нас носив
Червоні губи й сині очі —
Стандарти юної краси.**

**Та мало хто собою був би,
Якби не ніс, як із печей,
Червоні очі й сині губи —
Тягар змістовності ночей.**

**Слону дали краплину яду.
Казали: "Вип'є – й не моргне".
Сміялись: "Хі! Такому брату
не крапля – море не страшне!"**

**А слон ковтнув – і, наче з кручі,
упав, і встати вже не зміг.
І не тому, що яд був злючим,
А лиш тому, що від своїх.**

ТУТ
У 1952-1957 РОКАХ
НАВЧАВСЯ
УКРАЇНСЬКИЙ ПОЕТ
АНАТОЛІЙ ПАВЛОВИЧ
БАХУТА
(1919-1990)

Сталеві

Бризки

*До 80-річчя
поета нашого
краю*

Анатолія Бахути